

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE KANS*

(*dat u deze voorstelling overleeft, is minimaal)

Jeugdtoneelstuk in vijf bedrijven

door

1880

Tom Bruynooghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.3207

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE KANS** op te voeren moet de naam van auteur *TOM BRUYNOOGHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/002
ISBN 978-90-385-12822

© 2014 Toneelfonds J. Janssens/Tom Bruynooghe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(12 à 48 spelers)

(vele rollen kunnen/moeten samengenomen worden door één acteur)

ANAÏS : Jong meisje

THOMAS : Haar broer

4 ACTEURS (in proloog en epiloog) : De acteurs zoals ze zijn

MEVROUW SMITH : Directeur van asbestbedrijf Beternit

MEVROUW JANS : Adjunct-Directeur van hetzelfde bedrijf

MENEER MERTENS : Adjunct-Directeur van hetzelfde bedrijf

8 KOORLEDEN : Leden van een zangkoor

MENEER DE MUNTER : Leerkracht

TINE : Leerling, vriendin van Anaïs

DIRECTRICE : Directrice van de school van Tine

RONNY : Vader van Anaïs en Thomas

DOKTER 1 :

DOKTER 2 :

ZOFIA : Poolse arbeider

GREGOR : Poolse arbeider

ADREIJ : Poolse arbeider

PLOEGBAAS :

FRANKY : Gangster

JUNIOR : Zoon van Franky, ex-lief van Anaïs

AGNES : Gangster

POLITICUS 1 :

POLITICUS 2 :

GEORGE : Oude man, opa van Anaïs en Thomas

GEORGETTE : Oude vrouw, oma van Anaïs en Thomas

6 DANSERS :

AGENT :

3 MAYA'S : Drugsverslaafde Maya's

TELECOMOPERATRICE :

DOLFKE : extreem-rechtse politicus

PRIESTER :

NATASJA : Sexy verkoopster van veiligheidsproducten

KORTE INHOUD

Veiligheid. Je krijgt het te pas en te onpas om de oren geslingerd. En terwijl onze veiligheid zo de hemel wordt ingeprezen, werd er nooit méér met onze veiligheid gespeeld.

Klinkt dit als een avondje politiek, ethisch-filosofisch geredetwist over onze veiligheid? Geen paniek, De Kans* is meer dan dat. Want hier heerst de verbeelding!

Wat Anaïs had voorzien als een gezellig namiddagje alleen thuis, kletsend aan de telefoon met vriendinnen, draait helemaal anders uit... Er gebeuren vreemde dingen, er vallen doden en niet alleen haar eigen verbeelding slaat op hol. Waar moet dit naartoe? Waar stopt de verbeelding en begint de realiteit? En vooral ... wie haalt het einde van de voorstelling?

*dat u deze voorstelling overleeft, is minimaal

AANWIJZINGEN BETREFFENDE HET DECOR

De scènes in De Kans* vormen een afwisseling tussen scènes uit de realiteit van een huiskamer en de verbeelding die zich op vele plaatsen kan afspelen (fabriek, school, boevenhol, ...) Voor dat laatste kan gewerkt worden met zetstukken. En met verbeelding...

OVER HET “GETROUW NAVOLGEN VAN HET SCRIPT”

Een aantal scènes uit het script moeten het hebben van hun actualiteit, een context die snel aan veranderingen onderhevig is. Ik heb er dan ook alle begrip voor als een regisseur kiest om bepaalde scènes of fragmenten weg te laten, toe te voegen of aan te passen aan zijn realiteit.

OVER HET TOT STAND KOMEN VAN HET SCRIPT

Ik maakte dit stuk voor de toneelgroep Hermelien+16 uit Lokeren. Met deze jongeren ging ik aan de slag rond het thema veiligheid. Aan de hand van brainstorms, experimenten en improvisaties kwam dit script tot stand. Graag wil ik bij deze mijn dankbaarheid uitdrukken voor de bijdrage die de jongeren leverden.

PROLOOG

(Deze scène speelt in op de realiteit van de concrete theaterzaal waar opgetreden wordt. Wellicht zal hiervan afgeweken moeten worden in een andere realiteit)

(Bij het binnenkomen van de zaal kunnen de mensen hun jas kwijt aan een kapstokkenrek op wielen, waar reeds een aantal (geprepareerde) jassen hangen. Er wordt nog zenuwachtig over en weer gelopen over scène, alsof de groep nog helemaal niet klaar is. Met ladders worden nog spots goed gehangen, een elektriciteitskabel ligt in een plas water, ...)

ACTEUR 1 : Goedenavond allemaal, en welkom op de voorstelling van De Kans. Mag ik jullie vragen jullie gsms uit te schakelen, alsjeblieft? Dank u wel! O ja, we hebben vorige week de brandweer op bezoek gehad en -nee, geen paniek alles zou nu in orde moeten zijn- en die hebben ons toch gevraagd jullie nog een en ander te laten weten. De nooduitgangen bijvoorbeeld. Er zijn drie nooduitgangen ...

(Acteur 2 op, met hand in verband en mitella, fluistert iets in het oor van acteur 1)

Sorry, er zijn twee nooduitgangen...

ACTEUR 2 : Kijk, eigenlijk zijn er inderdaad drie nooduitgangen, maar die uitgang hier, die... nee, die zou ik toch afraden, zo vlak bij die doeken. Die zijn zeer brandgevoelig, dus voor je het weet...

ACTEUR 1 : Maar ja, twee nooduitgangen zijn nog meer dan genoeg. Uiteraard heb je de uitgang achteraan, waarlangs jullie binnengekomen zijn. Daarnaast kan je ook via het podium hier...

(Acteur 2 fluistert opnieuw iets in het oor van acteur 1)

ACTEUR 1 : Ja, misschien beter ook niet.

ACTEUR 2 : Weet je, het is nogal ingewikkeld. Er is achteraan een steil trapje naar beneden, en het is daar nogal donker, en bovendien knelt de deur. Ik ben bang dat er mensen verpletterd zouden worden langs daar.

ACTEUR 1 : Ja, dat is waar. Je ziet, we doen alles voor jullie veiligheid. Dus ... eigenlijk is het vrij simpel: er is maar één nooduitgang: die achteraan. Wie achteraan zit, heeft dus geluk gehad.

ACTEUR 2 : Áls er brand uitbreekt...

ACTEUR 1 : Maar er is nog geen brand, hé!

ACTEUR 2 : We willen vooral geen paniek zaaien. Want dan gaat het helemaal niet meer lukken langs die ene nooduitgang. Het zal nu al krap zijn.

ACTEUR 1 : Maar ja, normaal gezien zal dat dus niet nodig zijn. Er is nog geen brand!

(Acteur 3 op, op krukken, fluistert iets in het oor van acteur 2)

ACTEUR 2 : Wat?!

(Acteur 2 gaat met acteur 3 naar achter, acteur 1 luistert mee)

ACTEUR 1 : *(Terug)* Geen paniek mensen, niets aan de hand. Maar stel nog dat er iets zou gebeuren waarvan je denkt: “Dit is echt niet normaal meer, dit kan niet bij de voorstelling horen”, dan bel je best de hulpdiensten. Ja, ik weet het, jullie gsms staan af, en dat moet ook, maar dat is rap terug aangezet. En de kans dat er iets misgaat, is klein, hé. Maar stel dat er dus toch iets misgaat, dan bel je best de 100 voor brandweer of ambulance en 101 voor de politie. 112 bestaat ook, maar dat werkt nog niet zo goed, heeft de politie ons laten weten.

(Acteur 2 en 3 zijn terug)

ACTEUR 3 : We moesten jullie nog iets anders uitleggen ook. Stel ... -opnieuw: de kans is klein- maar stel dat het gebeurt dat de persoon naast je een hartaanval krijgt...

ACTEUR 2 : Het is puur een voorzorgsmaatregel, hé, mensen. Dat gaat niet gebeuren, maar je weet maar nooit. Ik weet ook niet wat jullie aankunnen. Er gaan hier

dingen te zien zijn... Ik weet niet of er mensen in de zaal zijn met hartproblemen...

ACTEUR 1 : We kunnen maar beter op alles voorbereid zijn.

ACTEUR 3 : We zullen even voordoen wat je moet doen als je buurman een hartaanval krijgt. *(wijst naar acteur 1)*

ACTEUR 1 : Moet ik dat nu doen?

ACTEUR 3 : Ja!

(Acteur 1 veinst heel teatraal een hartaanval. 2 en 3 kijken naar elkaar)

ACTEUR 2 : Oké, ja, wat doen we dan?

ACTEUR 3 : Heb jij die EHBO-cursus niet gevolgd?

ACTEUR 2 : Nee. Jij? Maar ja, ... *(naam acteur 4)* ging dat doen!

ACTEUR 1 : Zeg, ik ben hier dus wel aan het doodgaan, hé!

ACTEUR 4 : *(op met verband rond ene oor, spreekt erg luid)* Goedenavond, mensen, sorry dat ik wat later ben. Ik had iets voor. Eerst gaan we luisteren of het slachtoffer nog ademt. *(legt verbonden oor op de borst van acteur 1)* Euh, *(tot acteur 2)* kan jij niet een handje helpen?

ACTEUR 2 : *(luistert)* Ja, ze ademt nog.

ACTEUR 3 : Ja, maar we doen alsof ze niet ademt!

ACTEUR 4 : Oké, als ze niet ademt, doen we best de blouse open, om de ademhalingswegen vrij te maken.

ACTEUR 1 : No way, je blijft van mijn lijf...

ACTEUR 4 : Jaja, we doen alsof. Als de ademhalingswegen vrij zijn, gaan we eerst over tot hartmassage.

ACTEUR 2 : *(doet halfslachtige poging met één hand, tot acteur 3)* Neem jij maar weer over. Ik ben niet zo handig vandaag.

ACTEUR 4 : Intussen is het ook best dat iemand de hulpdiensten belt. De 100, want de 112 staat nog niet volledig op punt.

ACTEUR 2 : Ja, ik kan niet, hé, ik bel rechtshandig.

ACTEUR 3 : En ik ben bezig. *(masseert druk op en neer, veel te snel)*

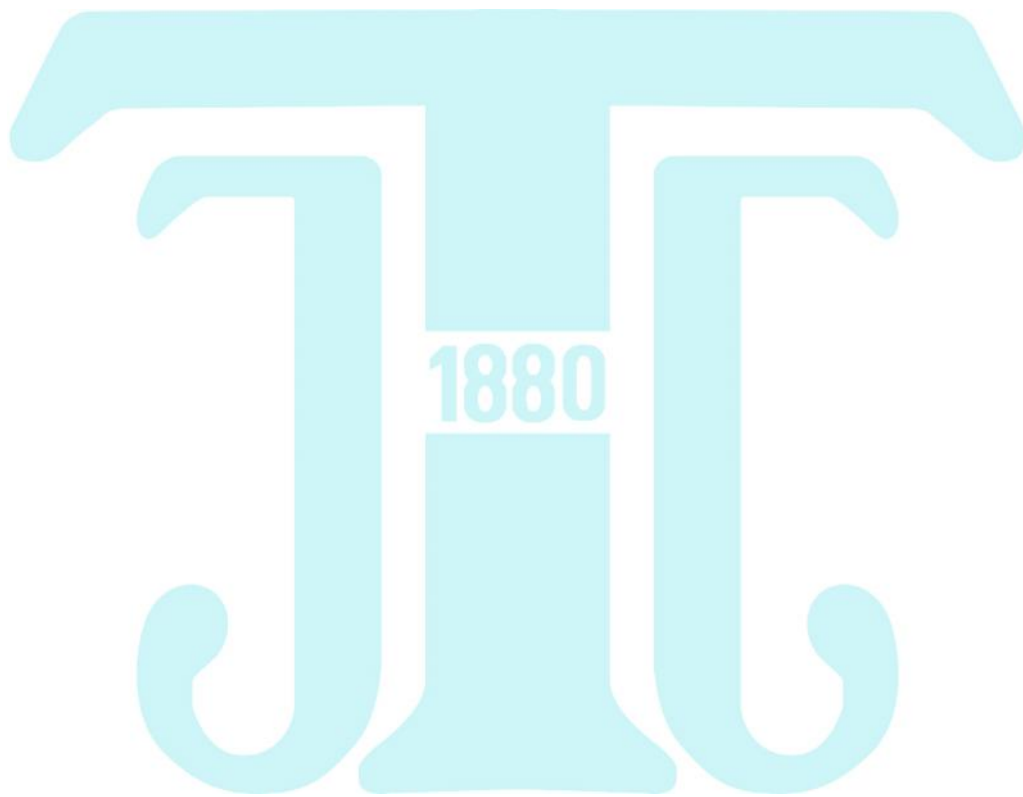
ACTEUR 4 : Dan zal ik... Nee, laat maar. Stel dat je iemand vindt die wel kan bellen, laat die dan bellen. Bon, na dertig hartmassages ga je best over tot de

beademing. Kijk goed, hé...

ACTEUR 1 : Ja, het is al goed hoor, ik leef weer!

ACTEUR 3 : Voila, daarvan zijn jullie ook weer op de hoogte. Niets staat nu nog in de weg om er een heerlijke voorstelling van te maken.

ACTEUR 4 : Veel kijkplezier!

EERSTE BEDRIJF

Scène 1. De asbestfabriek I: kanker

ANAÏS : Ja, neen, maar dat is echt waar. Chantal heeft dat ook gezien... Neen, dat is geen roddelen. Dat is gewoon vertellen wat er gebeurt is... Wat vind jij dan dat roddelen is?... Ja, oké, dat wel, maar dat is iets anders.... Ik geef toch gewoon mijn mening... Ja.... Ja... Nee? Echt? ... Ja, ik heb dat ook altijd al gedacht... Zeg, het schijnt dat Birgit een piercing heeft... Zot, hé, ik wil dat ook. In mijn neus. Maar mijn vader zegt dat dat iets voor varkens is. Ja, die oudjes, hé... Nee, neen, hij werkt in een fabriek... Hoe heet die ook alweer? Beternit of zo... Nee, ik weet niet precies wat ze daar maken. Iets met platen... Nee, geen vinylplaten. Voor op het dak...

(De directieleden vergaderen frontaal staande, nagenoeg emotioneel, terwijl ze chips eten uit een gemeenschappelijke zak. Op cruciale moment valt er een eetpauze waarbij de chips erg kraken.)

MEVROUW SMITH : Collega's, ik heb deze vergadering bijeengeroepen omdat ik slecht nieuws heb.

MEVROUW JANS : Oei. Beurs gecrasht? Aandelen gekelderde?

MEVROUW SMITH : Je weet dat er de laatste tijd veel ziekteverzuim is in ons bedrijf...

MENEER MERTENS : Ach, die arbeiders van tegenwoordig zijn niets meer gewoon. Een verkoudheid is genoeg om hen een maand thuis te houden.

MEVROUW SMITH : Geen verkoudheid, collega. Kanker! Ik heb een studie besteld, en het resultaat ervan is zeer onrustwekkend. Onze asbestplaten veroorzaken kanker. Geen discussie mogelijk. Alle tegenexpertises bevestigen het.

MEVROUW JANS : Kanker...

(eetpauze)

MEVROUW SMITH : Nu, ik had wel al vermoedens dat ons asbest kankerverwekkend

was, maar uit die studie bleek dat het niet gewóón kankerverwekkend is, maar extreem kankerverwekkend...

MENEER MERTENS : Gadver...

MEVROUW JANS : Dat is inderdaad niet goed.

MENEER MERTENS : Neenee, ik was aan het denken dat ik nog maar net mijn buitenverblijf heb gerenoveerd, mét onze asbestplaten... Gadver! Ach, maakt niet uit, ik verkoop het wel door. Ik bouw wel een ander.

MEVROUW SMITH : Collega's, we gaan doortastend moeten optreden.

MEVROUW JANS : Dit mag niet aan het licht komen. Zijn de mensen van die studie omkoopbaar?

MEVROUW SMITH : Zijn al gekocht intussen. Ik heb het hele studiebureau opgekocht. Maar de kans dat er ooit een andere studie komt die alles blootlegt, is zeer groot. Het enige dat ik ermee heb kunnen kopen, is tijd. En die moeten we goed gebruiken.

MENEER MERTENS : Nog vreemd dat niemand eerder die link gelegd heeft. Sinds ons bedrijf maar groeit en groeit, is het aantal gevallen van kanker in de buurt enorm toegenomen. Onze winst groeit, maar die kankergezwellen ook, hé.

MEVROUW JANS : Haha, schone vergelijking. Onze winst is als een kankergezwel. Hoe poëtisch. Hoe prachtig... Daar wil ik voor tekenen!

MEVROUW SMITH : Even serieus nu. Hoe moeten we verder?

MENEER MERTENS : Tja, asbest is ons basisproduct. De hele fabriek draait erop. In de huidige economische situatie is het niet haalbaar over te schakelen op iets anders. Die investering is te groot. Er zijn dus twee mogelijkheden: ofwel gaan we door, maar zorgen we dat dit nooit aan het licht komt, ofwel sluiten we de fabriek.

MEVROUW JANS : Sluiten is verdacht. Pas maar op, dan komt er een groot onderzoek en worden we misschien toch nog vervolgd.

MENEER MERTENS : Sluiten is niet verdacht! Kijk eens rond je, fabrieken sluiten is nog nooit zo in de mode geweest. Mijn broer heeft ook nog maar net zijn fabriek gesloten. Mijn neef zelfs nog twee fabrieken op een maand tijd...

MEVROUW SMITH : We mogen ons niet door paniek laten leiden. Bruusk stoppen is inderdaad riskant.

(eetpauze)

MEVROUW JANS : Herstructureren! Dat is toch het woord tegenwoordig? Daar kijkt niemand van op.

MENEER MERTENS : We verplaatsen de productie naar China! Voor die studie daar doorbreekt, zijn we minstens tien jaar verder. En die Chinezen zijn toch met genoeg. Het valt niet op als er daar een paar doden vallen. *(begint te sms'en)*

MEVROUW JANS : Dat is het! Nu ons bedrijf nog zo aantrekkelijk is, gaan die Chinezen daar op springen als vliegen op een ...

MEVROUW SMITH : Collega Mertens, laat je advocaten uitzoeken wat de verjaringstermijn is voor onze aansprakelijkheid. Als we dit kunnen doorschuiven naar de Chinezen, zijn wij misschien gered.

MENEER MERTENS : Ik laat ze dat direct uitzoeken.

MEVROUW SMITH : Dan rest ons enkel nog na te gaan hoe we de mensen die de laatste jaren het meest in contact zijn geweest met asbest subtiel kunnen ontslaan. Vóór de eerste symptomen uitbreken. Collega Jans, kan ik dat aan uw kunde overlaten?

MEVROUW JANS : Jazeker, u kent mijn subtiliteit!

(De telefoon van meneer Mertens gaat)

MENEER MERTENS : *(neemt op)* Ja. Ja? Echt? Dat is fantastisch! *(Tot rest:)* Het gerucht van een overname door de Chinezen doet blijkbaar al de ronde. En weet je wat? Onze aandelen zijn met tien procent gestegen!

MEVROUW SMITH : Hoe is dat uitgelekt?

(Mertens stopt gsm weg)

Maakt niet uit. Champagne!

Scène 2. Telefoon I: de vriendin, het bos en de bliksem

ANAÏS : Neen, ik ben helemaal alleen thuis. Pa is gaan werken, ma is naar een repetitie

van het koor en Thomas is naar zijn vakantiejob... Ja,... ja... Zeg, heb jij Junior nog gezien? Het schijnt dat hij echt niet goed bezig is de laatste tijd... Jaja, dat is nu al een maand sinds het uit is. Ik heb het nog willen vieren. Dat was echt niets voor mij, die jongen... Wat zeg je? Ja, die vind ik ook wel schattig. Maar ja, die is met Margot, hé... Neen, ik weet het niet... Ja, wanneer kom ik die eens tegen? Amai, is dat bij jou ook zo aan het onweten? Wat zeg je? In het park? Zeg, doe eens normaal en ga naar huis! ... Ja, zoek dan een schuilplaats, hé... Wat? Ik versta je niet... Fascinerend? Ik vind onweer ook fascinerend, maar dan liefst ergens veilig binnen... Wow, dat klonk dichtbij... Heb je nu al een schuilplaats?... Het schijnt dat ... Tine? Ben je daar nog? Tine? Ah, oef, ik was al ongerust. ... Het schijnt dat je tijdens een onweer niet onder een boom mag staan. Neen, NIET onder een boom! Tine? Tine?! Tine! Godverdomme! Ik moet de politie bellen! Een ambulance. Wat is dat nummer? 112. *(belt)* Godverdomme, dat werkt hier niet. Wat moet ik doen? Wat moet ik doen? Mama eens proberen. *(belt)* Komaan, mama, neem op! Ah neen, dat is juist ook. Die zit op de repetitie van het koor. Aaaaah!

Scène 3. Bijsluiterkoor

DIRIGENT : Aaaaah...

KOOR : Aaaaah...

Refrein: *(wordt door elkaar gezongen, als een soort canon)*

Góm, Góm, Arábische Góm

Sorbitól ... Glyceról

Fýneleffíne

Álveosacchárum cum máltodextrín

Stearýl-alcohól

Intro: *(koor wordt opgedeeld in drie groepen met elk hun eigen toonhoogte, die beurtelings een vers voor hun rekening nemen)*

Gebruik dit geneesmiddel niet

als u allergisch bent

aan de bestanddelen van dit geneesmiddel

Strofe: Open de tube x3

Breng de crème aan

En sluit de tube x3

Was uw handen handen handen

na het gebruik van dit geneesmiddel -middel -middel

tenzij -ij -ij

het uw handen handen handen zijjijn

die u wil behandel- handel- handelen

Refrein: Góm, Góm, Arábische Góm

Sorbitól ... Glyceról

Fýnelefíne

Álveosacchárum cum máltodextrín

Stearýl-alcohól

Strofe: Het gebruik van dit geneesmiddel -middel -middel

kan leiden tooooooooooot:

gewelddadige neigingen geweld geweld geweld

bloedingen in de hersenen bloedingen bloedingen

met de dood als gevolg de dood de dood

zelfmoordpoging- poging- pogingen

of beenbreuken

Refrein: Góm, Góm, Arábische Góm

Sorbitól ... Glyceról

Fýnelefíne

Álveosacchárum cum máltodextrín

Stearýl-alcohól

Outtro: (*Allen samen*)

Nog één tip:

drink geen pompelmoessap!

TWEEDE BEDRIJF

Scène 1. Leerkracht met losse handjes?

ANAÏS : Sarah? Sarah! Ik moet je iets vertellen, Sarah. Er is iets vreselijks gebeurd. Ik was daarnet aan het bellen met Tine, en dan begon het te onweren, en dan zei Tine doodleuk dat ze in het park was, en dan was ik mega-ongerust en ik verstond haar niet goed, en zij verstond mij ook niet goed, en ik wou nog zeggen dat ze niet onder een boom mocht gaan staan omdat dat gevaarlijk is en dan hoorde ik haar plots niet meer... Dat ik naar Tine aan het bellen was, maar zij liep buiten in het onweer en toen was er een luide donderslag, en ik denk dat ze dood is! Ja, dat heb ik geprobeerd, maar ik kon die niet bereiken... Een grap van haar? Denk je dat echt? Ja, ze was daar natuurlijk wel goed in, in van die flauwe moppen, maar komaan, dit zou er nu toch echt wel over zijn?!... Ja, dat is wel waar. Weet je nog, die keer dat ze die leerkracht liggen had? Meneer De Munter. We hebben hem nooit meer teruggezien.

TINE : Boehoehoehoehoe.

DE MUNTER : Ça va, Tine?

TINE : Ja. Boehoehoehoehoe.

DE MUNTER : Tine, ik zie dat er iets mis is. Wil je liever ergens alleen zitten? Weg van de rest? Zodat je er in alle rust over kan praten?

TINE : Ja.

DE MUNTER : Kom mee naar de leraarskamer.

TINE : Nee. Teveel volk.

DE MUNTER : Oké dan, een klaslokaal. Kom, aan mij kan je alles vertellen. Ik ben je vertrouwensleerkracht.

TINE : Het is mijn vader.

DE MUNTER : Ja...

TINE : Hij heeft mij geslagen!

DE MUNTER : Kind toch... We moeten daarmee naar het CLB gaan. Of de politie inschakelen.

TINE : Nee, dat zeker niet! Dat wil ik echt niet.

DE MUNTER : Heeft hij je hard geslagen? Doet hij dat regelmatig?

TINE : Zal ik het je tonen?

DE MUNTER : Als je dat niet wil, hoeft het niet, hoor.

TINE : Kijk, hier, op mijn rug heeft hij me geslagen. *(trekt haar blouse uit)* Troost mij alsjeblieft, troost mij! *(schurkt zich tegen de leerkracht aan).*

DIRECTRICE : *(plots op)* Wat heeft dit hier te betekenen?

DE MUNTER : Ah, mevrouw de directeur. Tine hier heeft een prob...

TINE : Hij heeft mij aangeraakt! Hij vroeg me mijn kleren uit te trekken. Als u niet binnengekomen was...

DE MUNTER : Maar dat is helemaal niet waar! Ik heb niets gedaan...

DIRECTRICE : En ik heb niets gezien, zeker? Zwijgen jij! Vertel, meisje...

TINE : Hij heeft me van de speelplaats gehaald en gevraagd naar dit lokaal te gaan. Hij heeft me gedwongen mijn blouse uit te doen en ...

DIRECTRICE : Ik weet genoeg, meisje. De Munter, jij mag eens meekomen naar mijn bureau!

ANAÏS : Amai, zeg, je zal daar maar eens leerkracht van zijn. Ik zou niet weten hoe ik zou moeten reageren. Zelfs als je het op voorhand zou weten, dat zoiets mogelijk is...

TINE : Boehoehoehoe

DE MUNTER : Ça va, Tine?

TINE : Ja. Boehoehoehoehoe.

DE MUNTER : Tine, ik zie dat er iets mis is. Wil je liever ergens alleen zitten? Weg van de rest? Zodat je er in alle rust over kan praten?

TINE : Ja.

DE MUNTER : Kom mee naar de leraarskamer.

TINE : Nee. Teveel volk.

DE MUNTER : Oké dan, een klaslokaal. Kom, aan mij kan je alles vertellen. Ik ben je vertrouwensleerkracht.

TINE : Het is ...

DE MUNTER : Wacht, voor we doorgaan met troosten, wil ik dat je dit document ondertekent. Wil je het op je gemak lezen, of toon ik waar je moet tekenen?

TINE : Toon maar.

DE MUNTER : Hier verklaar je dat je ermee instemt dat ik je heb meegenomen naar een klaslokaal. En hier ook nog eens. Dat is voor eventuele aanrakingen. Geen paniek. Enkel hoofd en schouders.

TINE : *(tekent)* Oké. Zo, kan ik nu vertellen?

DE MUNTER : Ga je gang...

TINE : Het is mijn vader, hij...

DE MUNTER : Je vindt het toch niet erg dat mijn arm op je schouder ligt?

TINE : Goh, het voelt wel een beetje vreemd.

DE MUNTER : Ai, dat was niet de bedoeling. Nu goed, geen probleem, daar heb ik dit formulier voor. Als je hier even wilt invullen wat je precies voelt... Oké, en daar nog een handtekening. Zo, dan kunnen we verder. Ik zal mijn arm niet meer op je schouder leggen.

TINE : Op mijn been is anders wel goed, hoor.

DE MUNTER : Het been? Oei, daar heb ik geen document van... Ah wacht, hier. Hier vul je jouw naam in, hier die van mij, hier mijn lichaamsdeel en daar dat van jou. En dan nog hier een handtekening. Zo, dat is dan ook al weer geregeld. *(legt zijn hand op haar been)* Wat was je probleem ook alweer?

TINE : Pff, ik weet het niet meer.

(Junior stormt door de zaal naar voor en gooit een rugzak tegen het podium, waarna hij weer wegloopt.)

Scène 2. De asbestfabriek II: ontslag

ANAÏS : Huh, wat was dat? Nee, dat was niet tegen jou, ik dacht dat ik iets hoorde. Ik moet het me ingebeeld hebben... Zeg, wat is dat geluid bij jou? Zit jij in bad of zo? Ah, het is dan nog echt ook! ... Nee, ik ben helemaal alleen thuis. Ma is naar de repetitie van het koor en mijn broer zit op zijn vakantiejob. Pa? Neen, die is nog in de fabriek. Hoe heet die ook alweer? Beternit of zoiets. Ze maken platen... Neenee, voor op het dak.

MEVROUW JANS : *(Op met mondmaskertje in werkplaats van vader Ronny. Ze blijft op een veilig afstandje staan.)* Dag Ronny, hoe is het jongen?

RONNY : Met mij alles goed. Zeg, waarom dat maskertje?

MEVROUW JANS : Niets speciaals, een beetje verkouden, en ik zou je niet ziek willen maken. Zeg, Ronny, jongen, wij moeten eens praten.

RONNY : Lap, is 't van dat? Kom je mij ontslaan?

MEVROUW JANS : Niet te hard van stapel lopen, kerel. Gewoon een functioneringsgesprekje.

RONNY : Functioneer ik niet goed, misschien?

MEVROUW JANS : Neen, dat heb ik niet gezegd. Dat is gewoon iets dat moet tegenwoordig: evalueren, reflecteren, herstructureren.

RONNY : Voila, daar heb je het! Herstructureren.

MEVROUW JANS : Oei, heb ik dat gezegd? Sorry, ik had me missproken. Ach ja, je weet het nu.

RONNY : Pas op, hé! Ik ben bij de vakbond. Je zal met serieuze argumenten mogen aankomen, of ik trek een vuilzak over mijn hoofd, blaas op een idioot fluitje en steek een asbestplaat in brand.

MEVROUW JANS : Rustig Ronny. Kijk, Ronny, om te beginnen neem je het niet altijd zo nauw met onze kledingvoorschriften.

RONNY : Kledingvoorschriften? Waar is dat goed voor? Ben ik niet goed gekleed, misschien? Bang dat ik ook een verkoudheidje ga oplopen?

MEVROUW JANS : Kom niet klagen als je ziek wordt, hé. De veiligheidsvoorschriften dan, nog belangrijker! Je draagt niet eens je handschoenen! Je weet nooit met welk materiaal je in aanraking komt...

RONNY : Mevrouw, ik werk hier al jaren met uw asbest, en het heeft mij nog nooit gebeten. Wij komen goed overeen.

MEVROUW JANS : En dan zijn er nog je rookpauzes. Veel te lang. Je weet toch dat je daar kanker van krijgt, hé, van roken?

RONNY : Laat mij toch zelf over mijn gezondheid beslissen. Ik mag misschien sterven aan kanker, maar ik zal er tenminste zelf voor gekozen hebben.

MEVROUW JANS : Goed! Dan denk ik dat we uitgepraat zijn. Het was fijn met je samen te werken, Ronny. Ik zorg voor een mooie ontslagvergoeding.

RONNY : Wat denken ze wel! Kledingvoorschriften... veiligheidsvoorschriften... ze hebben mij daar nooit iets van gezegd... En die rookpauzes, wat is daar mis mee? *(Reageert zich af op zijn "asbestplaten" waarbij heel veel stof vrijkomt)*